

af Udvalgets Mindretal (Dinesen). Mandt de Betragtninger, der frembyde sig ved Spørgsmaalet om et Gjennemsyn af den gjældende Hærløv er den første den, at det har en overordentlig stor Betydning for Folkets Opfattelse af dets Forpligtelse til at yde sin Kraft for at forsvare Fædrelandet, at enhver vaabendygtig ung Mand øves til at tage Del i dette Forsvar, og at der selv af den mindre Vaabendygtige (Militærarbejderen) gøres den Brug i Forsvarets Diemede, som Forholdene fordrer og tilstøder. Som uafviselige Hovedbetragtninger for at et Forsvar skal kunne føres med Udsigt til Held og ikke medføre Fald og Tab, som ellers vilde kunne undgaaes, selv over for en jernbyrdig Modstander, maa Loven om Hærens Ordning, der skal gives det unge Mandskab, til at være af et saadant Omfang, at den netop gjør det tilstrækkelig dygtigt til i de Vaabenarter, det tildeles, at udføre den Tjeneste, der maatte fordras af det. Dernæst maa der til dets Førelse have et saadant Antal af godt og dygtigt uddannede Befalingsmænd i de forskellige Grader, at Førelsen kan være tilstrækkelig. Endelig maa Udrustning og Bevæbning være muligst fuldkommen. Dette Sidste hører dog ikke under Dyrøstelse paa dette Sted. Medens Lovforslaget har beholdt Bestemmelse om at uddanne alt det Mandskab, der er fundet dygtigt til den egentlige Krigstjeneste, har det opgivet at gjøre Brug af Militærarbejderklassen, hvilket Mindretallet ikke kan billige. Ved Bestemmelsen af hvilket Omfang Uddannelsen bør have for at være tilstrækkelig, saavel som ved Bestemmelsen af hvilket Antal af Befalingsmænd, der bør være tilstede, for at Førelsen kan blive tilstrækkelig, er det især, at Meningerne dele sig. Trods den korte og slagtige Behandling, som Udvalget har faaet Leilighed til at skænke Sagen, har det dog viist sig, at det især er om disse to Hovedpunkter, at Menigheden dreier sig. Medens nærværende Mindretal paa den ene Side tror, at Regjeringen i sit Lovforslag har stillet temmelig store Fordringer i disse Retninger, maa det paa den anden Side udtale, at Udvalgets Fleretal igjen gaar for vidt i Retning af Nedsettelse og Indskrænkninger. Hvad Uddannelsen angaar, tror Mindretallet især, at Forslaget om de ofte gjentagne Indfaldelser til fortat Øvelse gaar for vidt, og vil virke skækkende for det Hele. Den fortsatte Tjeneste (Garnisonstjenesten) har Mindretallet for Folkskæns Bedkommende søgt at finde Midler til at erstatte; denne Tjeneste er ikke til Gavn for Hæren. Ved nogle af de andre Vaaben vil den dels kunne indskrænktes, dels kunne forbedres mere paa det hele uddannede Mandskab. De faste Befalingsmænds Antal er i Lovforslaget foreslaaet forøget i en større Udfærdning, især for Premierlieutenanter og Sergenters Bedkommende, end det kan anses for nødvendig, medens Anvendelsen af værnepligtige Befalingsmænd er betyde-

lig indskrænket; heri kan Mindretallet ikke være enigt. Naar de faste Befalingsmænds Antal i de lavere Grader bliver saa stort i Forhold til Antallet i de høiere Grader, da virker dette saa ugunstigt paa Forfremmelsesforholdene, at unge og dygtige Mænd, hvem man især skulde fremkalde, afskrækkes for at vælge den militære Bane. Mindretallet skal her benytte Leiligheden til at udtale, at der burde aabnes Udgang for saadanne Befalingsmænd, som ikke kunne forfremmes, enten for deres Alder, eller fordi det maatte have viist sig, at de mangle de fornødne militære Egenheder, til et langt større Antal civile Embeder, end nu er Tilfældet; de, der fik saadanne Embeder, kunde mulig forblive til Raadighed for Krigsbestyrelsen endnu i nogle Aar og deltage i nogle aarlige Øvelser; derved vilde der sikkes en bedre Tilgang, og det vilde være af økonomisk Betydning for Statskassen. Anvendelsen af værnepligtige Befalingsmænd maa bevares i omtrent den samme Udfærdning, som tilstræbtes ved Hærløven af 1867. Vel har den da indførte Ordning viist, at den led af Mangler, og at der ikke opnaaedes den ønskede Tilgang, men det forekommer Mindretallet, at, naar man retter sine Bestrebelse paa at afhjælpe disse, da vilde dette kunne lykkes. Hovedmanglerne ved den bestaaende Ordning er aabenbart den tvungne Udtægtelse og den lange og besværlige Uddannelse, hvilket tilfammen har bevirket, at Dygtigheden ofte søgte at skjule sig. Det er allerede et Stridt fremad, naar Lovforslaget har foreslaaet, at en Del af Underkorporalerne uddannes paa samme Tid som de Menige, men i dette Stridt bør gjøres fuldt ud, da vil upaatvivelig de Dygtigste komme frem, og denne Klasse af Befalingsmænd Intet lade tilbage at ønske. Hvad Korporaler angaar, da maa der findes Midler til, at der kan naas en tilstrækkelig og god frivillig Tilgang, hvilken maaflig allerede kan naas derved, at disse Uddannelse som saadanne, tilendbringes i Løbet af eet Aar, efter at deres Uddannelse som Menige er til Ende, og at der ved Cleffolens Medlæggelse gives dem Udgang til de faste Underofficersposter. Det bør ikke som nu fordras af dem, der ville uddanne sig til Sekondlieutenanter, at de skulle anvende et Aar paa en Korporalskole, de bør umiddelbart, efter at deres Uddannelse som Menige er til Ende, gaa over i en Officerskole. Det er muligt, at det vil kunne findes rigtigt og nødvendigt, at der gives de Korporaler og Sekondlieutenanter, som ikke forfremmes til faste Befalingsmænd, men som hjemsendes, en aarlig mindre Løn i en kortere Stække af Aar, hvori de da stod til Raadighed for Krigsbestyrelsen, og deres Befalingsmændsdygtighed holdtes vedlige ved, at de deltagte i en Del af de aarlige Øvelser. Orlovspenge bør bortfalde. Hvad Udgiften ved Forsvarsvæsenet angaar, da lægger Mindretallet langt fra den Betydning i, at der opnaas større Indskrænkninger i denne, som